DE AVONTUREN VAN JOE JENKINS

I. HET GROENE LICHT.

(Vervolg).

„Onderzocht u de geldkist?" vroeg Mr. Jenkins.

„Natuurlijk. Direct. Alles was onbeschadigd, en het document lag op de oude plaats in de aktentasch. Daarop ga ik naar m'n vrouw in de slaapkamer — zij heeft haar eigen kamer — zij ligt in diepen slaap. Mijn haastige tred wekt haar. Ik vertel haar met eenige vlugge woorden, wat ik heb gezien, vraag, of zij niets gezien of gehoord heeft? Niets! Mijn vrouw heeft niet het minste bemerkt. Zij legde er met recht den nadruk op, dat wanneer iemand het huis zou betreden hebben, zij het vóór alles had moeten bemerken. Ten slotte meende zij glimlachend, dat ik wel een glaasje te veel gedronken zou hebben. Ik verdedigde hetgeen ik gezien had, om eindelijk, met twijfel in mijn hart, te gaan slapen. Den volgenden morgen was ik reeds geneigd mijn waarnemingen aan mijn verhitte fantasie toe te schrijven — misschien ook den twee flesschen wijn, die ik in den loop van den nacht gedronken had — toen ik dien middag door een vriend werd opgebeld, die mij vraagt, wat er eigenlijk in den afgeloopen nacht bij mij gebeurd was. Hij was om twee uur door de Victoriastraat gegaan en had een groenen lichtschijn in mijn werkkamer gezien. Toen wist ik, dat ik mij niet bedrogen had, Mr. Jenkins."

„Vertelde u uw vrouw van de waarneming van uw vriend?" vroeg de detective.

„Ja. Mijn vrouw schudde sceptisch het hoofd en meende ten slotte, dat mijn vriend waarschijnlijk even overspannen was geweest als ik. — Nu, ik ben overtuigd, dat wij ons niet vergist hebben. Ik niet en mijn vriend niet. Ook is het onwaarschijnlijk dat twee menschen onafhankelijk van elkaar en op verschillende tijden precies dezelfde hallucinatie gehad zouden hebben.

Het gebeurde heeft mij tot nadenken gestemd. Ik onderzocht den volgenden dag nauwkeurig het gansche huis — vergeefs. Ik vond niets verdachts. Toen kwamen zakelijke dingen tusschenbeiden. Ik heb den volgenden nacht nog wat opgelet, maar niets heeft zich verroerd. Tot er den daaropvolgenden nacht iets nieuws gebeurde.

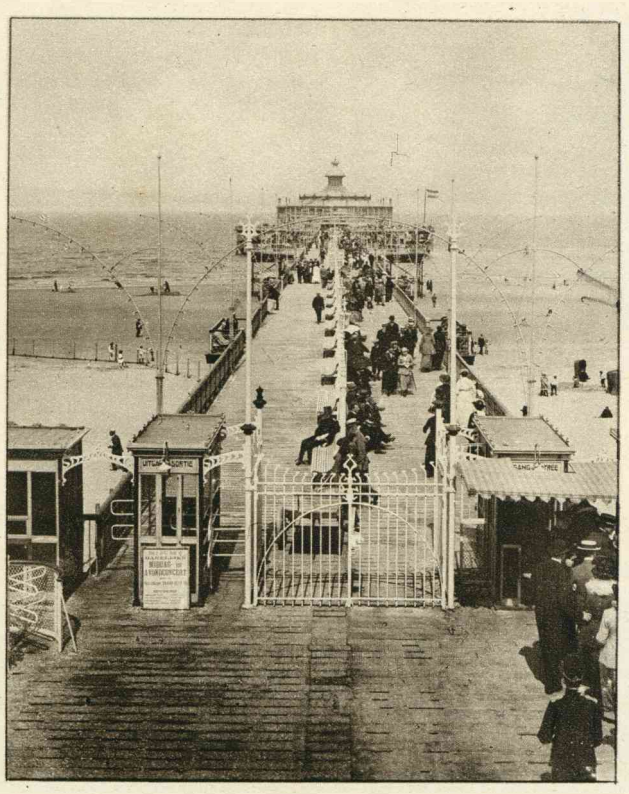
Ik zei u reeds, Mr. Jenkins, dat we, mijn vrouw en ik, aparte slaapkamers hebben. Dat staat daarmede in verband, dat ik wat lijdend ben aan mijn hart en daardoor beter slaap, wanneer ik alleen ben. Mijn vrouw heeft een voorkamer; ik slaap in een vertrek, dat aan den achterkant op de tuinen uitziet. Het zal om half drie in den nacht van Woensdag op Donderdag geweest zijn toen ik ontwaakte, omdat in huis een deur ging. Dadelijk daarop hoor ik zachte slepende voetstappen op de gang. In vredestijd zou ik mij om een dergelijk voorval niet veel bekommeren, Mr. Jenkins; een van mijn pensionnaires zou die vroege storing kunnen veroorzaken — misschien, dat hij een galant bezoek uitliet, of iets dergelijks.

Thans, gedurende den oorlog, staat mijn huis leeg, want al mijn pensionnaires, grootendeels buitenlanders, zijn vertrokken. Ik ga zachtjes naar mijn kamerdeur en open haar; op dit oogenblik wordt de deur van deze verdieping van buiten gesloten. Zonder twijfel — iemand verliet het huis.

En er gingen ook reeds krakende treden voorzichtig de trap af. Ik snel naar de huisdeur; de sleutel steekt van buiten in het slot — zonder twijfel met de bedoeling, om mij te verhinderen het huis spoedig te verlaren.

Ik ijl naar vóór en ruk het venster open; zachtjes wordt beneden de deur geopend en iemand verlaat het huis. Met mijn blikken doorboor ik de duisternis, en na enkele seconden kan ik de dingen onderscheiden. Tot mijn verbazing is het een dame, die uit huis komt. En met grenzenloozen verslagenheid herken ik in de dame mijn vrouw! — mijn vrouw! Wat beteekende dit? Ik kon het nog altijd niet gelooven. Daarom ijlde ik naar haar kamer — die was op slot. Na eenigen tijd gelukt het mij, de deur te openen — het bed was leeg. Ik probeerde nu, mijn vrouw na te rennen; van te voren reeds 'n tamelijk onbegonnen poging bij haar grooten voorsprong. Met eenig tijdverlies gelukte het mij, het huis te verlaten, ik stormde in de richting waarin mijn vrouw verdwenen was. Maar niets was van haar te zien. Slechts in de verte hoorde ik het snorren van een auto, die zich snel verwijderde.

Nu ging ik nadenkend en terneergeslagen weer naar huis en peinsde en martelde mijn denken over het ongehoorde dat ik gezien en gehoord had. Wat was de oorzaak van al die onbegrijpelijke dingen? Ik dacht en dacht en kon niet inslapen.

De Pier in vogelvlucht.

Scheveningen.

Als mondaine badplaats mag Scheveningen wedijveren met het buitenland. Het Kurhaus heropent eerstdaags zijn zalen, waar dit seizoen wederom de concerten zullen gegeven worden door het Residentie-orkest onder leiding van René Batôn. Ter verdere afwisseling in het Kurhaus bals, intieme kunstavonden, spectacles variés enz. Voor den op uitgaan belusten Kurgast of Hollander biedt Scheveningen tal van vermakelijkheden: de Seinpost, waar Duitsche operettes opgevoerd worden, de Cabaret Artistique met nationale en internationale cabaret-grootheden, de Circus, Kurhausbar, Rotonde, Palace-café en last not least „de Pier". Het wandelhoofd is een van de groote attracties van Scheveningen geworden. Elke vreemdeling, elke Hagenaar kent de mondaine pantoffelparade op de Pier des Zondagsmorgens, zelfs druk gefrequenteerd door de Haagsche aristocratie. De Pierparade is het dorado voor de draagsters van nieuw-modische toiletjes: wijd-fladderende korte rokjes, hooge hakjes, uitstaande manteltjes, coquette hoedjes, kleurige zonneschermpjes, geven in 't helle zonnelicht fantastische silhouetten aan de broze en minder slanke figuurtjes der frivole modepopjes, die lachend, groetend en knikkend voetje voor voetje voorwaarts schuifelen, vijf,- zesmaal het Wandelhoofd om, met het doel te zien en gezien te worden.

De pantoffelparade op de Pier.

„Een vraag," viel Jenkins den verteller in de rede. „Drong een gevoel van . . . . van jaloerschheid zich ook aan u op?"

Mijnheer Wendland lachte treurig en zei zachtjes: „Neen, Mr. Jenkins. Mijn vrouw is 43 jaar oud — 43 jaar. En zij is voor mij altijd een trouwe en opofferende kamaraad geweest, wie alle valschheid vreemd was, ontrouw was het laatste waaraan ik dacht.

Toen ik den anderen morgen om negen uur aan 't ontbijt verscheen, zat mijn vrouw reeds zooals altijd op haar plaats en begroette mij lachend. Ik keek ze heimelijk van terzijde aan. Toen zag ik, dat haar gezicht bleek en ingevallen was.

En in haar oogen lag de uitdrukking van diepe smart. Ik heb gewacht, Mr. Jenkins, en gehoopt, dat mijn vrouw zou spreken. Maar ze zweeg volhardend en staarde in de schijnbaar onbewaakte oogenblikken voor zich, altijd met diezelfde uitdrukking van grenzenlooze smart in haar trekken. Zeker, ik had haar eenvoudig kunnen vragen. Een paar keer was ik op het punt het te doen. Maar telkens wanneer ik keek in die troostelooze, vertwijfelde oogen, dan verstierven de woorden weer op mijn lippen. En bovendien — wilde zij niet spreken, niet de waarheid zeggen — dan zou ze mij ook op mijn vragen niet met de waarheid antwoorden.

Maar — mijn wantrouwen was ontwaakt. Het trof toevallig, dat een club, waarvan ik lid was, verleden Zondag haar bal gaf. Ik heb twee jaar achtereen in gezelschap van mijn vrouw dit bal bezocht en we hebben ons iederen keer goed geamuseerd. Niets was daarom natuurlijker, dan dat ik haar ook ditmaal weder verzocht, met mij er heen te gaan. Ze sloeg het af. Ze gevoelt zich niet wel. Toen ik daarop de bedoeling te kennen gaf er eveneens niet heen te gaan, dwong ze mij, het toch te doen. „Ga nu," zei ze, en het kwam mij voor alsof een uitdrukking van onrust in haar oogen kwam, „ik zou troosteloos zijn, wanneer je je voor mij dit genoegen ontzeggen zoudt. Amuseer je goed." 's Avonds legde ze zelfs mijn rok gereed. En ik ging.

Ik ging ook werkelijk naar het bal, om in ieder geval er geweest te zijn, maar reeds om één uur ging ik weer weg, terwijl ik thuis had gezegd om drie uur 's nachts terug te komen.

Om één uur nam ik een auto en reed de Victoriastraat in. Om den hoek stapte ik uit.

Het huis lag in diepe duisternis. Ik liep er een paar maal voorbij, sprong over het hek van een der voortuinen en drukte mij tegen den muur van de villa, die tegenover mijn huis ligt.

Er was niemand op straat. Aan den hemel pakten zich zwarte wolken tezamen, en geen ster was te zien. In de verte klonk van tijd tot tijd de eenzame stap van een nachtelijken wandelaar. Verder was alles doodstil. Ik nam voortdurend de vensters waar van mijn huis, die daar in zwijgende duisternis lagen. Plotseling had ik het gevoel, alsof er aan de ramen van mijn werkkamer een verandering had plaats gehad. Een oogenblik dacht ik vergeefs erover na, waarin die verandering wel bestond, toen het mij in de volgende seconde duidelijk werd — de gordijnen. Iemand had zoojuist de gordijnen toegetrokken. En terwijl ik nog met koortsige oogen naar mijn ramen staar, daar . . . daar — daar vlamde het plotseling op . . ."

„Het groene licht?" vroeg de detective rustig.

„Het groene licht. Ik stond als verlamd, Mr. Jenkins. Mijn oogen dwaalden den gevel langs en zochten vergeefs naar een oplossing van het raadsel. Toen staarde ik weer als gehypnotiseerd op den groenen lichtschijn die tot mij naar beneden drong. Het licht was niet van gelijke sterkte. Menigmaal werd het voller, en ik meende een zacht, zangerig geluid te hooren. Dan verminderde plotseling de lichtsterkte der stralen, en het schijnsel werd zoo zwak en vaal, alsof in de kamer een klein nachtlampje brandde.

Om den hoek kwam langzaam een auto aan. De helle acetyleenschijnwerpers verlichtten in 't voorbijgaan de beide huizenrijen met een bliksemsnellen weerschijn en toen hij mijn huis voorbijreed, viel een verblindende, siddere..de lichtkegel op de vensters van mijn woning. En toen stootte ik een schreeuw uit. Uit een der vensters aan de straat keek het hoofd van mijn vrouw, de blikken met een uitdrukking van ontzetting op de groenachtig schemerende hoekramen gericht.

„Weet u zeker dat het het hoofd van uw vrouw was?"

„Heel zeker, Mr. Jenkins. En nooit heb ik een meer ontzet gezicht gezien, dan dat van mijn vrouw op dit oogenblik. Een oogenblik dacht ik buiten kennis te zullen raken, toen besloot ik de zaak verder te onderzoeken. Ik zette mijn gedachten van mij af, snelde op mijn huis toe, deed open en ging zachtjes de trap op. Toen ijlde ik met een paar stappen naar mijn werkkamer. Ik deed de deur open en greep mij bij het hoofd: de kamer was donker en leeg. Was dit een begin van waanzin?

Ik ging naar mijn vrouw. Zij lag in bed en sliep vast. Oogenschijnlijk. „Heb je zoo juist niet het groene licht gezien?" schreeuwde ik en schudde haar bij den arm. Zij scheen uit een diepen slaap te ontwaken en zei slaapdronken: „Wat heb je toch met het groene licht? Ik weet niets van een groen licht!"

Na-middag op de Pier.

En toen wist ik, dat zij mij bedroog."

De verteller was geëindigd en staarde in gedachten voor zich uit.

„Wanneer was dit?" vroeg de detective.

„Eergisterenavond."

„Heeft zich intusschen nog iets voorgedaan?"

„Neen, Mr. Jenkins."

„Heeft u zich," begon de detective na een pauze, „misschien een meening gevormd over hetgeen het groene licht te beteekenen heeft? En heeft u geprobeerd een reden te vinden voor het gedrag van uw vrouw?"

„Ik heb nagedacht, tot ik op 't laatst niet meer in staat was te denken. Ik vind geen verklaring. Geen steunpunt. Niets."

(Wordt vervolgd).

BERICHT.

Het schilderij „De Wetschrijver" van Jozef Israëls, dat wij deze week als middenplaat geven, is een der belangrijkste werken van den meester. Het was eenigen tijd in het bezit van den kunsthandel Boussod, Valadon en Cie, en werd thans door bemiddeling van de kunsthandelaars Unger & Van Mens aan een Rotterdamsch verzamelaar verkocht, zoodat dit schilderij voor ons land bewaard is gebleven.